

proefde Bart het hautaine van dat „ingenieur”. O, ja, hij was ook maar een ventje van niks, een assistent-boormeestertje.... Stekender werd zijn blik, dien hij niet meer beheerschen kon, maar argeloos ging de ander verder: „Hij vertelde me dat het met je gezondheid nog alles behalve in orde is en dat je geestelijke toestand....” hij hield even op en bekeek het bleeke gezicht tegenover hem, de diepe plooiën in het voorhoofd en de als in verwondering omhoog geronde wenkbrauwen. Wat zag die jongen er uit, dacht hij; Verhallen had gelijk.

„Ik ben best,” zei Bart stug, „ingenieur Verhallen,” en hij gaf een hatelijken druk op het woord, „moest zich liever met zijn eigen zaken bemoeien.”

„Ja, kijk eens, Van Geen, dat je hier zoo op reageert bewijst me wel het beste dat mijnheer Verhallen gelijk heeft. Zelf zie je die dingen zoo niet in.”

Wat bedoelt hij? dacht Bart, wat bedoelt hij met „die dingen?” Begreep hij iets... had zijn vrouw gepraat over dien avond? En nu voelde hij, boven alle onrust, alle troebele schaamte tegenover dezen man, wiens vrouw hij begeerde, nog slechts deze ééne scheurende pijn: had ze hem dan toch verraden? Wat zei Van Hoven ook weer het laatst.... wat had hij gezegd.... zijn heete handen klemden den stoelrand, zijn oogen hielden den rustigen blik niet meer uit. Hij maakte een beweging of hij opstaan wilde, dwong zich dan te blijven zitten. Neen, nee, 't was niets, zakelijk alleen sprak Van Hoven.... wat.... o.... ja.... en nu ving hij woord voor woord op, terwijl langzaam-aan de klopping in zijn slapen bedaarde.

„Het is geen inmenging in je persoonlijke zaken, Van Geen, ik voel me als terreinchef verplicht, verantwoordelijk, beter gezegd....”

Bart knikte.

„Ik heb je niet zoo lang mee gemaakt als Mac-Arthur bijvoorbeeld, maar volgens hem zijn je zenuwen je den laatsten tijd volkomen de baas en daarom, Van Geen, zou het niet beter zijn als we je met Java-verlof lieten gaan? Ik zal den administrateur er over spreken, je zou werkelijk eens een paar maanden de kou in moeten, daarna kunnen we verder zien.”

Ah, ja, daar had je het, hij moest weg! Vandaar die zorg, die belangstelling, die verantwoording als terreinchef! In blinde drift lachte hij schamper en terwijl Van Hoven, verwonderd, zijn cigaret even stil hield in zijn hand, zei Bart hoonend: „Hebben ze het eindelijk zoover? Maar ik weiger, verstaat u, ik laat me niet als een afgedankt stuk meubel wegtrappen, ik heb de moeilijkste jaren hier meegemaakt.” Tartend vorderde zijn uitdagenden blik het antwoord, maar Van Hoven liet het een oogenblik bezadigd-stil, dan zei hij, hautain en koud: „Ik zou je natuurlijk verantwoordelijk kunnen stellen voor je ongepast optreden, Van Geen, maar ik wil je toestand in aanmerking nemen. Er is niemand die jou hier weg werken wil; je hebt ongetwijfeld den allerberoerdsten tijd hier meegemaakt,